

דף נט.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רלד סעיף עא

עא אמרה: קונם שאיני עושה על פיך, יפר אע"פ שהיא משועבדת לו, שמא יגרשנה ואז יחול הנדר ולא יוכל להחזירה, הלכך קרינן ביה השתא דברים שבינו לבינה. (ודוקא שאמרה: יקדשו ידי לעושיהם) (בית יוסף וטור וש"ס ופוסקים ועיין באבן העזר סימן פ"א).

אה"ע סימן פא סעיף ב

ב ג. האשה^ז שאמרה יקדשו ידי לעושיהן, או שנדרה שלא יהנה בעלה ממעשה ידיה לאו כלום הוא, דמשועבדים הם לבעל, אבל הוא צריך להפר לה^ח שמא יגרשנה ותהיה אסורה לחזור לו.

דף נט:

עין משפט א.

ח"מ סימן קיז סעיף ז

ז ט. איסור הנאה מפקיע מידי שעבוד^ט, כמו קדושת הגוף, וכגון בגד שפרסו אותו על המת על דעת שיקבר בו אין הבע"ח גובה ממנו.

ז. נדרים פ"ה ע"ב ושם בכתובות נ"ט ע"א. ולרמב"ם אף באמרה קונם סגי דבקונם מהני לאסור דבר שלא בא לעולם ועיין בח"מ מתי החלות.

ח. ואף דהנדר חל רק לאחר הגירושין, מ"מ יכול להפר לה והר"ן הוסיף עוד טעם דמפר בלי הטעם שמה יגרשנה, אלא שמא תאמר לו איני ניוזנית ואיני עושה ועיין בח"מ ס"ק ו'.

ט. מיבמות ס"ו ע"ב מרבא ההוא איצטלא דפרסוה אמיתנא. וכפ"י רש"י שם דתכריכי המת אסורים בהנאה. ובעינן על דעת שיקבר עמו אבל מכח יחוד לבד לא נאסר, דקימ"ל כרבא דאמר בתיק של תפילין צר ביה ולא אזמיניה, או הזמינו ולא צר בו לא נקדש. סמ"ע ס"ק כ"ג.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הגה: אבל קדושת דמים אינו מפקיע מידי שיעבוד, אלא יפדנו¹ המלוה בדבר מועט שלא יאמרו הקדש יצא לחולין בלא פדיון, ודמי הפדיון יוסיף על החוב ויגבנו מן הלוה.

הגה: גם בקדושת הגוף לא יכול לאוסרן על המלוה לבד, לומר יהיו נכסי קונם על פלוני אלא א"כ אסרן על כל העולם², ויש חולקין.

עין משפט ב. חר"מ סימן קיז סעיף ו

ג. ח. עבד שעשאו רבו אפותיקי מפורש ושיחררו, אע"פ שכתב לו לא יהיה לך פרעון אלא מזה יצא לחירות³, וכופין את רבו שני⁴ לשחררו מפני תיקון העולם, כדי שלא ימצאנו בשוק ויאמר לו עבדי אתה, ובעל חוב חוזר וגובה חובו מהלוה⁵, וכותב לו שטר וטורף מזמן השטר.

י. ודוקא בהקדש בדיק הבית, אבל הקדש בזמן הזה סתמו לעניים ואין צריך שום פדיון. כ"כ במבי"ט ח"א סי' רע"ד. ועיין בפעמוני זהב.

כ. וכיון שלא אסרן על כל העולם לא חל, ומנדים הלוה עד שישאל על נדרו ויתירו לו, ואפי' נדר על דעת רבים יש לו התרה, שהרי דבר מצוה הוא פריעת בעל חובו כ"כ הריטב"א ביבמות ס"ו ע"ב שם. והחולקין שהם הנ"י בשם ר"ת והר"ן בפ' אע"פ בכתובות ס"ל דאף שאסרן על המלוה בלבד הן אסורין. סמ"ע ס"ק כ"ד.

ל. ממשנה וגמ' בפ' השולח גיטין מ' ע"ב ורמב"ם פי"ח ממלוה הלכה ו' וכתב ה"ה דהרמב"ם פסק כרשב"ג וכאוקמיתא דרב שם וכן הוא עיקר בנוסח ההלכות, וכ"כ הר"ן וכתב דבמשנה משמע שאירי באפותיקי מפורש מדהצריכו למשחרר לכתוב למלוה שטר אחר, ואם בסתם הרי משועבדים לו כל הנכסים של הלוה.

והטעם שיצא לחירות הגם שהוא אפותיקי מפורש משום. דשיחרור מוציא מידי שיעבוד והרי אין למלוה עליו אלא שיעבוד. סמ"ע ס"ק כ'.

מ. שם במשנה וכרשב"ג ורבו שני היינו זה שנעשה לו אפותיקי מפורש.

נ. הגם שהשיחרור מפקיע מידי שיעבוד והוי כשטפה נהר דפטור מחובו, מ"מ חייב מדין מזיק וע"כ גובה חובו מהלוה ומ"מ כיון ששטר זה כבר נפרע כאפותיקי מפורש ושטפה נהר ע"כ כותב לו שטר אחר מזמן החדש. כ"כ הטור בסעיף ו'.

ודומה לזה כתב המחבר בסי' ס"ו סעיף ל"ה במוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול. סמ"ע ס"ק כ"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

יו"ד סימן רפז סעיף פח

פ.א. עבד שעשאו רבו אפותיקי פי' שאמר לבעל חוב לא יהיה לך פרעון
אלא ממנו, ואח"כ שיחררו הרי הפקיעו מידי שיעבוד^ס, והרי הוא
בן חורין וצריך לשלם לבעל חובו^ע, וכופין לבעל חובו שיכתוב לו ג"כ
גט שחרור^פ.

עין משפט ג. אה"ע סימן פ סעיף ו

ו. ז. בזמן שהם עניים האשה^ז מטחנת, אופה, מכבסת, מבשלת, ומניקה
בנה ונותנת תבן^ק לפני בהמתו אבל לא לפני בקרו.
הגה: ח. בנו מאשה אחרת אינה חייבת להניקו, וה"ה מת בנה היונק^ר אינה
מחוייבת להשכיר עצמה לאחרים וליתן לו השכר.

עין משפט ד. אה"ע סימן פ סעיף ד

ד. ה. כל אשה^ש רוחצת לבעלה פניו ידיו ורגליו ומוזגת לו הכוס^ת ומצעת
המטה^א וי"א דמחוייבת בכל מיטות הבית, ובמלאכות אלו חייבת אפי'
הכניסה לו כמה שפחות.
ו. משמשת האשה בפני בעלה כגון לתת לו מים או כלי, אבל בפני אביו

- ס. ממשנה שם בדף מ' ע"ב, דהקדש וחמץ ושחרור מפקיעין מידי שיעבוד.
- ע. כרשב"ג שם דמחייב מזיק שיעבודו של חבירו דדינא דגרמי הוא.
- פ. מפני תיקון העולם שמא ימצאנו בשוק ויאמר לו עבדי אתה. שם במשנה.
- צ. ברייתא שם ס"א. וה"ה אם דרכן לטחון ברחיים של יד.
- ק. המיוחדת לו למרכבתו.
- ר. הר"ן בפ' אע"פ.
- ש. ושימוש זה אינו מונע אותה מזימה.
- ת. ואולי יש לדייק דרק המטה שלו אבל שלה אינו יכול לכופה שתסדר אם אינה רוצה.
- א. המ"מ ור"ן בפ' אע"פ, והיינו בענייה דוקא. ח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

או בנו אינה מחוייבת^ב, ואם סמוכין על שולחן בעלה יש מחייבין אותה.

עין משפט ה. אה"ע סימן פ סעיף א

א. מעשה ידיה לבעלה כיצד, הכל^ג כמנהג המדינה, ולכן כיום שאין דרכם של בני המדינה לעשות כל מלאכות כגון לארוג, לרקום, לטוות בצמר, אינו כופה^ד אלא לטוות בצמר בלבד.

א.הגה: ב. ה' דחקה עצמה ועשתה יותר מהראוי לה, ו' הרי זה לבעלה. ודוקא בנותן לה מעה כסף לשבוע אז^ז המותר שלו. ח' ויכולה היא לומר איני נותנת מותר ואיני נוטלת מעה כסף, אך הבעל אינו יכול לומר כן.

עין משפט ו. אה"ע סימן פ סעיף ז

ט. הכניסה לו שפחה אחת או ממון לקנות שפחה, אינה מטחנת ואינה אופה ולא מכבסת ולא נותנת תבן לפני בהמתו.

עין משפט ז.ז. אה"ע סימן פ סעיף ח

י. הכניסה לו ב' שפחות או ממון הראוי לב' שפחות, אינה מבשלת

ב. ב"י בשם הר"ן, ודוקא בעשירה אבל בענייה חייבת לכו"ע ועיין בח"מ ס"ק י"ב.

ג. ממשנה כתובות נ"ט ע"ב ורמב"ם.

ד. ולא בפשתים דזה מזיק לפה ואין אנו בקיאים מה זה כיתנא רומאה, כ"כ בח"מ.

ה. נדרים ס"ה ע"א כת"ק וכתובות ס"ו ע"א, ועיין בר"ן ובשאלתות בפ' משפטים, ודחקה עצמה היינו אפי' בשעה שבני אדם ישנים, וכ"ש עשתה כמה מלאכות ביחד, כ"כ הח"מ.

ו. בטור הביא מחלוקת בין רב האי גאון ור"ח והסיק שלכן האשה יכולה לומר קים לי וישאר בידה. ח"מ וסיים דכך נהגו.

ז. אף בלא דחקה. ח"מ.

ח. דכ"ש ממעש"י מהר"ן דפי' דמע"י שכיח והמותר לא שכיח, ח"מ.

ואינה מניקה, הביאה ג' שפחות ט, מציעה רק מיטתו וי"א דרך פריסת סדינים.

עין משפט ט. אה"ע סימן פ סעיף ב

ב. ג. אפי' אם יש לאשה כמה שפחות וממון הרבה י לא תשב בטלה שזה מביא לידי זימה ולפי רוב הממון ממעטת במלאכה.

עין משפט י. אה"ע סימן פ סעיף ג

ג. ד. המדיר את אשתו שלא תעשה מלאכה ל, יוציא ויתן כתובה שזה מביא לידי זימה.

עין משפט כ.ל. אה"ע סימן פ סעיף ו

עיין לעיל עין משפט ג

עין משפט מ. אה"ע סימן פב סעיף א

א. א. אשה מ שנדרה שלא להניק, כופין אותה להניק עד כ"ד חודשים לולד.

ט. לדעת הרמב"ם אף בעניה אינה חייבת אלא במטתו בלבד, והר"ן תמה עליו, ח"מ. י. מהטור.

כ. שם בכתובות ס"א ע"ב כר"א. ואם היא משחקת בכלבים קטנים דבר זה מוריד רק שיעמום, אבל עדיין יכולה לבוא לידי זימה. ומלאכתה לעצמה כ"כ הר"ן, והרשב"א חולק וס"ל שזה שייך לבעלה, כ"כ הח"מ.

ל. רשב"ג שם, והיינו דתלה בתשמיש אולם לא מוזכר בגמ' כמה זמן, ורחוק הוא מהדעת דאם ידירה ליום אחד או יומיים תבוא לידי זימה, ח"מ.

מ. כתובות נ"ט ע"ב, ורמב"ם פ' כ"א מה"א כרב ושמואל, ובענייה שלא הכניסה ב' שפחות איירי דהנדר לא חל, ובאמרה הנאת יניקתי עליך, אבל אם היא נהנית מההנקה שהחלב רב לה הנדר חל, כ"כ תוס' ד"ה כגון שם ועיין בח"מ.

עין משפט נ.ס.

אה"ע סימן פב סעיף ה

ה. נתגרשה האשה אינה חייבת להניק, אלא אם הכירה שאז¹ כופין אותה ותניק אותו עד כ"ד חודש, ואף אם הולד² סומא כופין אותה מפני הסכנה, ובלא הכירה ורצתה להניקו³ בשכר, הרשות בידה.

הגה: ו. י"א דאף באשה אחרת שהתחילה להניק והכירה, כופין אותה להמשיך ומניקה בשכר, מפני סכנת הולד.

הגה: ז. י"א⁴ דאף בגרושה שלא הכירה שאינה חייבת להניקו היינו ביש לו אחרת להשכירה, אבל אם אין אחרת⁵ כופה אותה, אבל אם בנתיים השכירה הגרושה עצמה לאחר ואותו אחר הכירה, אין דוחין נפש מפני נפש.

-
- ג. והיינו בשכר. והרמ"א הוסיף שכופין אותה היינו בלא רוצה להניק מאחרת. עיין בח"מ.
  - ד. שהוא יודע בריח ובטעם שם בגמ'.
  - ה. דהרי חייב במזונות בניו ובנותיו הקטנים עד שש שנים, כ"כ ה"ה.
  - ו. הגהות אלפסי.
  - ז. רי"ו ברמ"א. ועיין ברא"ש כלל י"ד.
  - ק. וכתב הח"מ שלא ידע טעם לדין זה, דלמה הב"ד לא ישלמו לה, דהבין שכופין אותה בלי שכר.